

ALEXANDRU
AKULOVSKI
Pizdet

roman

POLIROM
2023

Cuprins

1. Exit.....	7
2. Trip.....	9
3. Chişinău	12
4. Music Pub	18
5. Stele pe cerul roşu	22
6. Şobo pleacă-n Est.....	29
7. O perspectivă din parcul Cetăţuia	34
8. Doar Oaia mi-a zis.....	37
9. Călugărul şi moartea	41
10. Să moară Dana.....	45
11. Un sandvici.....	50
12. Again in the sky	52
13. Du-te dracului!.....	56
14. România	58
15. Bobdylán	63
16. Pasăre.....	66
17. O pijama murdară de sânge	69
18. Ski, ...	71
19. Cine cumpără pâine?.....	74
20. Meştere, ...	78
21. La pescuit.....	80
22. Spre Germania sau altundeva	83
23. Totul merge ca pe roate.....	85
24. Dragostea mea,.....	90
25. Hop, băieţii pe stradă vorbesc în hip-hop.....	93

26. Un fum pentru prietenie.....	96
27. Turn-on	104
28. F, ...	107
29. Groovy	111
30. Curul și cerul	114
31. Speed.....	118
32. Despre libertate și ziduri	120
33. Viață clinică.....	123
34. Pacientul sovietic	127
35. La înălțime	130
36. 12 aprilie 1961	133
37. Harms.....	137
38. Vamă	140
39. Galilei	143
40. Paștele	148
41. Liftul spre cer	151
42. Afganul	153
43. Dog eat dog	158
44. Am să încerc.....	161
45. Vals Baston	167
46. Supt timpuri.....	170
47. Ia-o pe Piezișă	173
48. Intro	176
49. Degetele timpului.....	180
50. Mother fucker butterfly.....	183

Spre Germania sau altundeva

Kopkil ia un scaun, sare pe el și caută pe dulap. Găsește o bancnotă de o sută de dolari americani, o bagă în buzunar, sare jos, își ia rucsacul și iese din casă.

Schimbă banii și ia un autobuz spre Budapesta. Poate că reușesc, cine știe, poate că tot ce fac acum e corect, e mai bine așa. Cine știe la ce se vor gândi ei. Până vor observa și dispariția banilor. Atunci vor pricepe. Școală – căcat, tata crede că dacă termin școala va fi ca-n filme, timp pierdut, lăbăreală.

Trece granița fără mari probleme, zice că merge la un prieten, vreo săptămână va sta, nu, nu știe maghiara, dar prietenul lui e originar din Ardeal, știe el româna, așa că nici o problemă. Coboară în Budapesta. Nici un cuvânt pe care să-l înțeleagă. Nimic. Se descurcă prin semne ca să-și cumpere niște sandviciuri și pornește aiurea pe străzi, nu, e prea aproape, trebuie mai departe. Orașul nu se mai termină, deși e seară, ce dracu' mă fac acum? gândește. Mai merge până găsește un părculeț. Se culcă acolo pe niște frunze.

Se trezește dimineața cu dureri de cap și spinare. Se ridică și merge mai departe. Hainele i se lipesc de transpirație, îl dor picioarele. Nu, nu mă întorc. Iese din oraș și merge pe o autostradă. Poate că îl ia vreun camion. Dar nu îl ia nimeni. Merge, merge mai departe, ce bine că mi-am luat mai multe sandviciuri, gândește și își scoate unul.

Nu mai gândește, e prea obosit, ceea ce știe el că trebuie să facă e să meargă, să meargă cât mai departe, odată tot va ajunge. N-are cum să nu ajungă. Trebuie să ajungă doar.

Apoi se face iar noapte, i se face somn. Se culcă pe iarbă și adoarme. La început doarme mort, apoi visează. Visează că a ajuns, că gata, e la capătul drumului. Stă într-un bar cu niște prieteni și vorbește despre casă. Ar fi timpul să ne întoarcem poate, zice unul, da, cred că da, zice altul. Apoi se visează într-un tren. Dormind.

Controlorul îi cere biletul. Apoi îl întreabă de unde e. El povestește. România! A, Hagi, Dracula, e adevărat cu Dracula ăsta?

Apoi pe vapor, unde e? Nu prea își dă seama, simte doar că îi este frig, că vântul umed îl zgârie. Aude cum cineva șușotește. Privește în jur. Întuneric. Toți dorm. Și totuși, se aude ceva, e sigur că aude ceva. Și imediat simte cum e lovit în coaste, cum cineva îl mușcă de gât. Ce dracu' să fie? reușește să se întrebe și-și pierde cunoștința. Se trezește. Un polițai îl lovește drăgăstos cu bulanul în coaste. Altul râde alături. Îi zic ceva, dar el nu înțelege nimic, a, sunt în Ungaria, își amintește în timp ce polițiștii îl împing în mașină. Da, România, răspunde când e întrebat de unul ceva. Da.

Totul merge ca pe roate

Când se termină hașişul, travca, totul merge ca pe roate. Caleosa – sau roțile – e un înlocuitor bun. Roțile sunt tablete. Doamne, ce te mai poți trata, ce combinații poți face! De pildă, când eram la Ski, intram în budă nervos și ieșeam foarte vorbăreț, vesel. Secretul era un pumn de pastile cu un gât de apă. Peste vreo zece minute îți simți deja sângele pulsând, îți simți energia, vrei să alergi, să țipi, ești în extaz.

Chiar, ce mai râdeam la *Trainspotting*! Sunt bune medicamentele. E mișto să ai grijă de tine și să te tratezi când trebuie. Când enumera personajul ăla din film pastilele pe care le încercase și noi ne tăvăleam de răs, că le încercaserăm cam pe toate, ceea ce spunea se referea parcă la noi, în timp ce ceilalți priveau filmul ca pe ceva SF.

De arta drogatului mai ține și vizionarea filmelor. Când intri direct pe ecran, când nu mai deosebești imaginile halucinațiilor proprii de imaginile de pe ecran. Când te sperii de începi să tremuri sau râzi ca un cretin. Atunci imagini, atunci sunet.

Inițial luasem pastile când nu mai aveam iarbă. Apoi le-am prins gustul. Știu că am fost tare

entuziasmat când am luat prima doză. Săream de bucurie și ziceam că nu se compară cu iarba. Nu e chiar așa, dar momentul efectului pune în umbră orice altceva. Tramal, Tramadol, Codeină, Efedrină, Glutetimid, bătrânul Diazepam, Demetrin... pentru bunica, da, pentru bunica, ziceam la farmacie. Apoi luam, înghițeam pastilele și mă duceam la bunica. În ceruri.

Pierdeam pur și simplu noțiunea timpului. Îmi luam pastilele și pa memorie, pa timp! S-a întâmplat să mă trezesc după vreo două săptămâni și să-mi dau seama că nu țin minte nimic din ce s-a întâmplat, absolut nimic. Era doar un gol în creier, o pată, cel puțin știam că nu am fost agresiv, drogurile nu sunt ca alcoolul, ele nu te provoacă să-ți bați aproapele, din contra – vrei să faci numai bine, în special la pastile dispare și acea bănuială, paranoia de narcoman.

Jucam atunci cărți vreo trei zile, poate mai mult. Un pumn de pastile combinate, niște apă, suc și țigări, asta era tot ce aveam nevoie. Ți se pare că începi să-ți revii, nu-i bai, mai bea, nene, o cană de apă! Apa te aruncă înapoi în acea stare de amețeală, de beatitudine. Eram toți prieteni și ne doream doar binele. Doamne, ce de-a lucruri bune faci când iei pastile! Nu întâmplător sunt farmacii non-stop, nu degeaba cu o mică minciună îți poți lua din farmacie un bilet în rai.

Cel mai nasol lucru, nu zic că neplăcut, când ești rupt e mâncărimea. Începe să te mănânce pielea și, dacă ceilalți nu-ți trag mâinile, riști să te scarpini până la sânge, până ce unghiile ți se umplu de piele și sânge închegat. Am pățit-o de câteva ori, când îmi reveneam nu era tocmai plăcut. Dar mai iei o doză și trece, totul trece.

Ce e val ca valul trece, cum ziceau ăia de la Mafia, nu? În public e mai nasol cu scărpinatul, nu poți totuși să găsești o scuză pentru că te scarpini tot timpul. Dar în vremurile astea sunt atâtea boli, așa că ce e, domnule, de mirare dacă am alergie, de pildă, tre' să merg la doctor să-mi dea ceva pastile.

Mi s-a întâmplat să merg odată la un examen, cursul îmi plăcea, mai mult sau mai puțin, după vreo patru zile de transă veselă. Tremuram tot, beam apă și ameteam din nou, beam cafea – același lucru. Era îngrozitor, când am auzit subiectele, mi-am dat seama că nu mai pot scrie, că îmi tremură mâinile ca naiba și capul refuză să gândească. Am mai încercat atunci să scriu, dar degeaba, făceam doar linioare, după care mi-am lăsat un pic capul pe bancă, m-am ridicat și am ieșit.

Cel mai bine e în tren. Când trebuie să mergi undeva, să faci un drum lung, unica salvare sunt roțile. Nici nu simți cum trece timpul. Încă o țigară, un gât de apă și iarăși ești pe spate. Iată ce înseamnă fericirea. Și, dacă aici ea nu există în mod natural, eu mi-am adus-o artificial. Dar artificialitatea noastră e mai naturală decât toate rahaturile care se întâmplă în jur. De-aia revenirea la realitate este din ce în ce mai grea. Te trezești că nu vrei să mai fii cu picioarele pe pământ, nu mai vrei să faci parte din această societate de căcat. Mai tragi un fum sau iei un pumn de pastile și pa. Ceea ce se întâmplă în interiorul meu schimbă și exteriorul. Cel puțin pentru mine. Așa, mă simt ca-n filme.

Stau întins în pat, nu mai sunt în stare să privesc ceva, culorile de pe pleoape sunt prea

puternice, halucinațiile m-au cotropit și aud parcă o bătaie în ușă. Yo, ce faci? E Fane Babanu cu Bobdylán. Iar dormi sau încă nu te-ai trezit? Mă cheamă la o bere. Nu vreau, băieți, azi nu beau alcool. Hai, Yo, ce-i cu tine? Sunt răcit, am luat niște pastile.

Până la urmă m-au convins să vin măcar la un suc. Am coborât cu greu. Tot vorbind aiurea și râzând. Ai fumat? m-au întrebat ei. Nu.

În bar le-am spus de ce nu beau alcool. Ar fi catastrofal. Aș borî până mi-aș da duhul. Mai bine un suc. Mi-am aprins o țigară și am băut un gât de cola. Pizdos. Imediat am simțit cum creierul mă eliberează, mă lasă. Foarte bine. Pleoapele mi-erau foarte grele, așa că Bobdylán sau Fane Babanu trebuiau să mă trezească ca să scrumez, să nu-mi ard pantalonii de trening. Îmi povesteau mai târziu, fiindcă singur nu-mi amintesc nimic, că am tot adormit, o dată cu capul pe spate, o dată cu degetul în nas și de mai multe ori cu țigara în gură. De data aia exagerasem. Fane, ca să-mi fie mai bine, îmi tot comanda cola și cafea, poate mă trezesc, habar n-avea că, din contra, fiecare gât de ceva mă pocnea în cap, ca și fumul de țigară. Când m-am dus la budă, m-am pomenit cu Bobdylán căutându-mă, credea că am adormit și acolo. Dar eu pur și simplu nu mă puteam pișa. Trebuia să aștept uneori vreo cînșpe minute până reușeam. Țsta e defectul roților, deși cînșpe minute în starea aia sunt o clipă.

Lor nu le-a prea plăcut ideea cu pastilele. Au zis că iarba, hașișul, e altă treabă, e mișto, știi cum arătai tu, Yo? – erai varză-varză, o țineai cu aberațiile până ce capul îți cădea într-o parte.